

ଶ୍ରୀମତୀ ପାତ୍ନୀଙ୍କଣ୍ଠ ·

ଆଞ୍ଜିମିଠ ଫାଲ

ଓয়েন কোলফার

ରପାନ୍ତର-ମୋঃ ফুয়াদ আଲ ফିদାহ

ପ୍ରକାଶକ

ନାଫିସା ବେଗମ

ଆଦୀ ପ୍ରକାଶନ

ଇସଲାମୀ ଟାଓযାର , ୩ୟ ତଳା, ଢାକା- ୧୧୦୦

ଫୋନ : ୦୧୬୨୬୨୮୨୮୨୭

ପ୍ରକାଶକାଳ : ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୦୧୬

© ମାରଜିଯା ସୁଲତାନା

ଅଲଂକରণ : ମୋଃ ଫୁଯାଦ ଆଲ ଫିଡାହ

ଅନଲାଇନ ପରିବେଶକ : www.rokomari.com/adee

ମୂଲ୍ୟ : ଟାକା

Artemis Fowl, By Eoin Colfer

Published by Adeeb Prokashon

Islamia Tower , Dhaka-1100

Printed by : Jonopriyo Printers

Price : Tk. U.S. : \$ only

ISBN :

ଶୁଣୁଥିଲେ ତାହାରେ ।

ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ

ଲିମା ଆର ନିୟାଳକେ

ବୁଦ୍ଧି • ଜୀବନ

ଭୂମିକା

ଆଟେମିସ ପ୍ରଥମ ପଡ଼େଛିଲାମ ୨୦୧୩ ମାର୍ଚ୍ଚି । ତଥନଇ ମନେ ହେଲାମି, ଜୀବନେ କଥନାମ୍ବିଦ୍ୟା ସାଥେ ଯଦି ସୁଯୋଗ ପାଇ, ଏହି ବହିଯେର ଅନୁବାଦ କରବାଇ । ସେଇ ଆଶାର ପାଲେ ହାଓୟା ଦେବାର ଜନ୍ୟ ସାଜିଦ ଭାଇକେ ଧନ୍ୟବାଦ । ଆର ବହିଟିର ସାଥେ ପରିଚୟ କରିଯେ ଦେବାର ଜନ୍ୟ ଧନ୍ୟବାଦ ଡାଃ ରାଫ୍ସାନ ରେଜା ରିଆଦକେ ।

ସେଇ ସାଥେ ଘରେର ଜନକେ ଧନ୍ୟବାଦ କବିତାଗୁଲୋର ଏକଟା ଆକାର ଏନେ ଦେବାର ଜନ୍ୟ । ବିଶାଳ, ମାର୍ଫକ, ଶୁଭ, ରାଫି, ସାମାନ୍ୟ-ଏଦେରକେ ଧନ୍ୟବାଦ ବେଟା ରିଡାର ହିସେବେ କାଜ କରାର ଅନୁରୋଧଟା ଗିଲେଛେ ।

କଥା ହେବେ, ଫ୍ୟାନ୍ଟ୍‌ସୀ ଅନୁବାଦ କରା ବଡ଼ କଠିନ କାଜ । ଆମାଦେର ସାଥେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟଦେର ରୂପକଥା ବା କାନ୍ତିନିକ ଚରିତ୍ରଗୁଲୋର ମିଳ ପାଓୟା ବଡ଼ କଠିନ । ଏହି ଯେମନ, ଫେଯାରି ଶବ୍ଦଟାଇ ଧରା ଯାକ । ଏହି ବାଂଲା ପରୀ ହଲେଓ, ଏହି ବହିତେ ସବ ଧରନେର ରୂପକଥାର ପ୍ରାଣିକେ ବୋଝେତେ ଫେଯାରି ବ୍ୟବହାର କରା ହେବେ । ତାଇ ବାଧ୍ୟ ହେଯେ ଆମାକେଓ ତାଇ କରତେ ହେବେ । ଏକଇ କଥା ଖାଟେ ଗବଲିନ, ସେନ୍ଟର, ସ୍ପ୍ରାଇଟ, ଗ୍ରେମଲିନ ଇତ୍ୟାଦି ଶବ୍ଦେର କ୍ଷେତ୍ରେଓ ।

ବହିଯେର ଶେଷେ କିଛୁ ସଂୟୁକ୍ତି ଆଛେ, ଯା ଆମାର ପକ୍ଷ ଥେକେ । ଛବିଗୁଲୋ ନେଟ ଥେକେ ନେଯା ଆର ବିବରଣ ଉଇକିପିଡିଆସହ ବିଭିନ୍ନ ସାଇଟ ଥେକେ । ଭେତରେ ଇଲାସ୍ଟ୍ରେଶନ ହିସେବେ ଯେ ଛବି ଗୁଲୋ ବ୍ୟବହାର କରା ହେବେ, ତା ଏହି ବହିଯେର ଗ୍ରାଫିକ ନଭେଲ ଥେକେ ନେଯା ।

ତବେ ଜାନି, ଅଗଣିତ ଭୁଲ ରଯେ ଗିଯେଛେ । ଆରଓ ସୁନ୍ଦର କରା ଯେତ । ଆରଓ ଭାଲୋ ହତେ ପାରତ । ଆଶା କରି ପାଠକେରା ସେଇ ସୀମାବନ୍ଦତାକେ କ୍ଷମା ସୁନ୍ଦର ଚୋଥେ ଦେଖିବେନ ।

ଡାଃ ମୋଃ ଫୁଯାଦ ଆଲ ଫିଦାହ
ଢାକା, ୨୦୧୬

ବୁଦ୍ଧି • ବ୍ୟକ୍ତିଗତ

FILE EDIT VIEW LINKS WINDOW

ଫାଇଲ ମାପ ୩

USER ID

ARTEMIS

PASSWORD

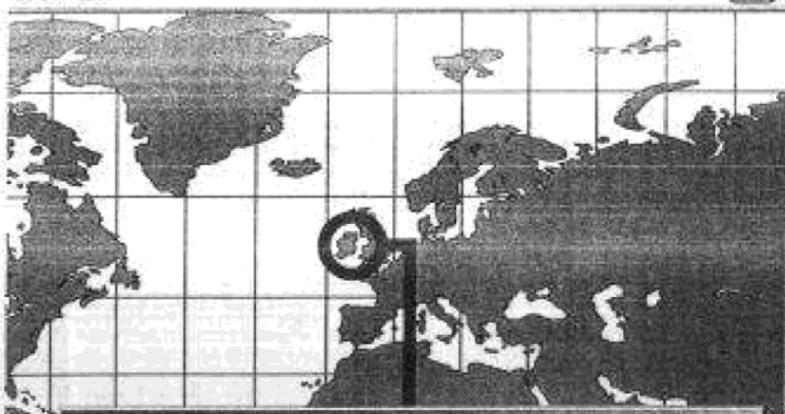
CANCEL

CONFIRM

HELP ()

MON. 12:25

ମେଇନ ଡାଟାବେସ୍

କାଉଣ୍ଡ ମ୍ୟାନର

WIRELESS
ENCRYPTION

☒
☒

ପୂର୍ବ କଥା

ଆଟେମିସ ଫାଉଲକେ ବର୍ଣନା କରା? କାଜଟା ଖୁବ ଏକଟା ସହଜ ନା । ଅନେକ ନାମକରା ମନୋବିଜ୍ଞାନୀ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଦେଖେଛେ, କିନ୍ତୁ ବ୍ୟର୍ଥତା ଛାଡ଼ା ଆର କିଛୁ ଜୋଟେନି ତାଦେର ଭାଗ୍ୟ ।

ସେଇ ବ୍ୟର୍ଥତାର ପ୍ରଧାନ କାରଣ? ଅବଶ୍ୟାଇ, ଆଟେମିସେର ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା । ଓକେ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ କରେ ଛୁଟେ ଦେୟା ପ୍ରତିଟା ଟେସ୍ଟେ ସେ ମନୋବିଜ୍ଞାନୀଦେର ଘୋଲ ଖାଇୟେ ଛେଡେଛେ । ସେରା ଚିକିତ୍ସକଦେର ମନ୍ତ୍ରତ୍ତ୍ଵର ବାରୋଟା ବାଜିଯେ ଓଦେରକେଇ ପାଗଳା ଗାରଦେ ଭର୍ତ୍ତ କରିଯେଛେ!

ଆଟେମିସ ଯେ ଏକଟା ପ୍ରତିଭା, ସେ ବ୍ୟାପାରେ କାରାଓ ସନ୍ଦେହ ନେଇ । କିନ୍ତୁ ଏମନ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏକଜନ କେନ ଅପରାଧମୂଳକ କର୍ମକାଙ୍ଗେର ସାଥେ ଜଡ଼ିଯେ ପଡ଼ିବେ, ତା ଭେବେ ସବାଇ ହ୍ୟାରାନ । ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର କେବଳ ଏକଜନ ଦିତେ ପାରେ-ଆଟେମିସ ନିଜେ । ତବେ ଜାନା କଥା, ସେଇ ଉତ୍ତର ଓର ପେଟେ ବୋମା ମାରଲେଓ ବେର ହବେ ନା!

ତାଇ ମନ୍ତ୍ରତ୍ତ୍ଵ ବର୍ଣନା ନା କରେ, ଓର ନାନା ଅପରାଧେର ବିସ୍ତାରିତ ବିବରଣ ଦେୟାଇ ସମ୍ପତ୍ତ ବଲେ ମନେ କରଛି । ଏଇ ରିପୋର୍ଟେ ଆମି ଆଟେମିସେର ନାନା ଅପରାଧେର କାରଣେ କ୍ଷତିଥିଲେ ଓ ଭୁକ୍ତଭୋଗୀଦେର ସରାସରି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଉଲ୍ଲେଖ କରଛି । ପଡ଼ିଲେଇ ବୁଝାତେ ପାରବେନ, କାଜଟା ଖୁବ ଏକଟା ସହଜ ଛିଲ ନା ।

ଆମାଦେର ଗଲ୍ଲେର ଶୁରୁ ବେଶ କରେକ ବଚର ଆଗେ, ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସାଯାହେ ।

ପ୍ରାୟ ଫୁରିଯେ ଆସା ପାରିବାରିକ ସମ୍ପଦି ଆବାର ନତୁନ କରେ ଗଡ଼େ ତୋଲାର ଜନ୍ୟ ଏକ ନୃଶଂସ ପରିକଲ୍ପନା କରେଛେ ଆଟେମିସ । କାଜେ ଲାଗାତେ ପାରଲେ, ପରିକଲ୍ପନାଟା ଧର୍ବନ୍ସ କରେ ଦେବେ ସଭ୍ୟତା । ପୃଥିବୀ ଦେଖବେ ଏକ ପ୍ରଜାତିର ସାଥେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରଜାତିର ମରଣାପନ୍ନ ଯୁଦ୍ଧ ।

ତଥନ ଓର ବୟସ ମାତ୍ର ବାରୋ...

ଏକଃ ପବିତ୍ର ବହୁ

ଗରମ କାକେ ବଲେ, ସେ କଥା ବୁଝାତେ ଚାଇଲେ ଶ୍ରୀଷ୍ମେର ସମୟେ ହୋ ଚି ମିଂ ଶହରେ ଆସତେଇ ହବେ! ତାଇ ବଲାଇ ବାହୁଳ୍ୟ, ଖୁବ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କିଛୁ ଏକଟା ଏହି ଶହରେ ନା ଥାକଲେ, ଆର୍ଟେମିସ ଫାଉଲ ଏତୋ କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରନ୍ତ ନା । କିନ୍ତୁ କୀ ଆର କରା! ପୁରୋ ପରିକଳ୍ପନାର ସବଚେଯେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦଟାଇ ଯେ ଏଥାନେ!

ସୂର୍ଯ୍ୟର ସାଥେ ସମ୍ଭବତ ଛେଲେଟାର ବିଶେଷ କୋନ୍ତ ଶକ୍ତି ଆଛେ । ଓଟା ବେଚାରାକେ ଦେଖତେଇ ପାରେ ନା । ଅବଶ୍ୟ ଏର ଜନ୍ୟ ଦୀର୍ଘଦିନ ବାଡ଼ିର ଭେତରେ ମନିଟରେ ସାମନେ ବସେ ଥାକାଓ ଦୟାଇ ହତେ ପାରେ । ଏଥିନ ଆର୍ଟେମିସକେ ଦେଖିଲେ ପ୍ରଥମେଇ ମନେ ହୟ, ମାନୁଷ ନା । ଭ୍ୟାମ୍ପାଯାର ଦାଁଡିଯେ ଆଛେ ସାମନେ!

‘ଆଶା କରି ମରୀଚିକାର ପେଛନେ ଛୁଟେ ବେଡ଼ାଛି ନା, ବାଟଲାର,’ ନରମ କିନ୍ତୁ କାଟାକାଟା ସ୍ଵରେ ବଲଲ ସେ । ‘କାଯରୋର ପୁନରାୟୁତି ଚାଛି ନା ଆମି ।’

କଥାଟାର ମାରେ ହାଲକା ତିରକ୍ଷାରେର ସୁର ସ୍ପଷ୍ଟ, ବାଟଲାରେର ଆନା ତଥ୍ୟର କାରଣେଇ କାଯରୋ ଭ୍ରମଣ କରତେ ହେୟାଛେ ଓଦେରକେ ।

‘ନା, ସ୍ୟାର । ଏବାର ଆମି ନିଶ୍ଚିତ, ନୋଯେନ ଭାଲୋ ଲୋକ ।’

‘ହୁମ,’ ଆର୍ଟେମିସ ଖୁବ ଏକଟା ପ୍ରଭାବିତ ହେୟାଛେ ବଲେ ମନେ ହଲୋ ନା । ଆଶେପାଶେ ଯଦି କୋନ୍ତ ପଥଚାରୀ ଥାକତ, ତାହଲେ ହୟାତ ବାଟଲାରେର ମତୋ ଦଶାସି ଏକଜନ ମାନୁଷେର ଆର୍ଟେମିସର ମତୋ ଏକ ପିଚିକେ ‘ସ୍ୟାର’ ସମ୍ବୋଧନ କରତେ ଦେଖେ ଅବାକ ହତୋ ।

ତବେ ତାରା ଜାନେ ନା, ବାଟଲାର ଆର ଆର୍ଟେମିସର ସମ୍ପର୍କଟା ଆର ଦଶଟା ସାଧାରଣ ସମ୍ପର୍କର ମତୋ ନା । ଆର ଓରାଓ କୋନ୍ତ ସାଧାରଣ ଟୁରିସ୍ଟ ନୟ ।

ଡଂ ଖି ସ୍ଟର୍ଟେ, ରାସ୍ତାର ପାଶେର ଏକ କ୍ୟାଫେତେ ବସେ ଆଛେ ଓରା, ଦେଖିଛେ ସାମନେର ଚତୁରେ ତରଣଦେର ବାଇକ ନିୟେ କାରିକୁରି ।

ନୋଯେନ ଆସତେ ଦେରି କରେ ଫେଲେଛେ, ସୂର୍ଯ୍ୟର ଆଲୋ ଥାମାତେ ବ୍ୟର୍ଥ ଛାତାର ନିଚେ ବସେ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଚଢ଼ିଛେ ଆର୍ଟେମିସର ମେଜାଜ । ତବେ କିନା, ଛେଲେଟାର ମେଜାଜ ଏମନିତେଇ ସବସମୟ ଚଢ଼େ ଥାକେ ।

ତବେ ମେଜାଜେର ଆଡ଼ାଲେ ଏକଟା କ୍ଷୀଣ ଆଶାଓ ଲୁକିଯେ ଆଛେ । ଆସଲେଇ କି କାଜ ହବେ? ବହିଟା କି ଖୁଁଜେ ପାବେ ସେ? ଆଶାଯ ବୁକ ବାଁଧିତେଓ ଭୟ ହଚ୍ଛେ ବେଚାରାର ।

ଆଚମକା ଏକ ଓୟେଟାର ଏସେ ଓଦେର ଟେବିଲେର ପାଶେ ଦାଁଡ଼ାଲ ।

‘ଆରେକୁଟୁ ଚା ଦେଇ, ସ୍ୟାର?’ ଜାନତେ ଚାଇଲ ସେ ।

‘ନାଟକୀୟତା ବନ୍ଧ କରେ....,’ ଫୋସ କରେ ଉଠିଲ ଆର୍ଟେମିସ । ‘ବସେ ପଡ଼ୋ ।’

ବାଟଲାରେର ଦିକେ ଚାଇଲ ଓଯେଟାର, ହାଜାର ହଲେଓ ଏଥାନେ ସେ-ଇ ପ୍ରାଣ ବୟକ୍ଷ । ‘ବସବ? କିନ୍ତୁ ସ୍ୟାର, ଆମି ତୋ ଏକ ନଗଣ୍ୟ ଓଯେଟାର ମାତ୍ର! ’

ବିରକ୍ତ ହୟେ ଟେବିଲେ ଚାପଡ଼ ବସାଲ ଆର୍ଟେମିସ । ‘ତୁମି ଘରେ ତୈରି ଲୋଫାର’ ପରେ ଆଛ । ସେଇ ସାଥେ ସିଙ୍କ ଶାର୍ଟ ଆର ହାତେ ଦେଖିତେ ପାଛି ତିନଟା ସୋନାର ଆଙ୍ଗଟି । ତୋମାର ଉଚ୍ଚାରଣେ ଅକ୍ରଫୋର୍ଡର ଟାନ ଆଛେ, ନଖ ଗୁଲୋର ଅତି ସମ୍ପ୍ରତି ଯତ୍ନ ନେଯା ହୟେଛେ । ତୁମି ‘ନଗଣ୍ୟ ଓଯେଟାର’ ହତେଇ ପାରୋ ନା । ତୁମି ନୋଯେନ ହୃଦୟାନ, ଛନ୍ଦବେଶ ନିଯେ ଏମେହି ଆମାଦେର ସାଥେ ଅନ୍ତର ଆଛେ କିନା ତା ଦେଖିତେ । ତବେ ମାଫ କରବେ, ଖୁବ ଏକଟା ଭାଲୋ ଛନ୍ଦବେଶ ନିତେ ପାରୋନି । ’

ନିଚେ ନେମେ ଗେଲ ନୋଯେନେର କାଁଧ ଜୋଡ଼ା, ‘ଅସାଧାରଣ! ’

‘ଖୁବ ଏକଟା ଅସାଧାରଣ କିଛୁ ନା । ପୁରାତନ ଏକଟା ଅୟାପ୍ରନ ପରଲେଇ ଓଯେଟାର ହେଁଯା ଯାଯ ନା । ’

ବସେ ପଡ଼ିଲ ନୋଯେନ, ଏକଟା ଛୋଟ ଚାଯନା କାପେ ଚା ଢାଲିଲ ।

‘ଆଗେ ତୋମାକେ ଆମାଦେର ଅନ୍ତର ବ୍ୟାପାରେ ବଲେ ନେଇ,’ ଥାମେନି ଆର୍ଟେମିସ । ‘ଆମାର କାହେ କୋନ୍ତା ଅନ୍ତର ନେଇ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଯେ ବାଟଲାରକେ ଦେଖିଛ, ଓର କାଁଧର ହୋଲସ୍ଟାରେ ଏକଟା ସିଗ ସଯ୍ୟାର ଆଛେ । ବୁଟେ ଆଛେ ଦୁଟୋ ଛୁରି, ଦୁଇ ଗୁଲିର ଏକଟା ଡେରିଞ୍ଜାର ଲୁକିଯେ ରେଖେଛେ କୋଟେର ହାତାଯ, ଘଡ଼ିତେ ଆଛେ ଚିକନ ଦକ୍କି, ଆର ବିଭିନ୍ନ ପକେଟେ ଆଛେ ତିନଟା ସ୍ଟାନ ଗ୍ରେନେଡ । କିଛୁ କି ବାଦ ଗେଲ, ବାଟଲାର? ’

‘କୋଶଟା’ ବାଦ ଗିଯେଛେ, ସ୍ୟାର । ’

‘ଓ ହୁଁ, ଶାଟେର ଭେତର ଏକଟା କୋଶଓ ଆଛେ । ’

କମ୍ପିତ ହାତେ ଚାଯେର କାପଟା ଠେଣ୍ଟେ ଛୋଯାଲ ନୋଯେନ ।

‘ତବେ ଭୟ ପେଓ ନା, ମି. ହୃଦୟାନ । ’ ହାସିଲ ଆର୍ଟେମିସ । ‘ଏକଟା ଅନ୍ତର ତୋମାର ଓପର ବ୍ୟବହାର କରାର ଜନ୍ୟ ଆନା ହୟାନି । ’

ନୋଯେନକେ ଦେଖେ ମନେ ହଲୋ ନା ଯେ ସେ ଖୁବ ଏକଟା ନିଶ୍ଚିନ୍ତା ହୟେଛେ ।

‘ଦରକାରଇ ନେଇ ବ୍ୟବହାରେ, ’ ବଲଲ ଛେଲେଟା । ‘ବାଟଲାର କୋନ୍ତା ଅନ୍ତର ବ୍ୟବହାର ନା କରେଇ ତୋମାକେ ଏକଶ ଏକଟା ଉପାୟେ ହତ୍ୟା କରତେ ପାରେ । ’

ଏତୋକ୍ଷଣେ ନଗ୍ନ୍ୟନେର ପିଲେ ଚମକେ ଗିଯେଛେ । ଆର୍ଟେମିସ ଅବଶ୍ୟ ଚାଇଲେଇ ଯେ କାରାଓ ‘ପିଲେ’ ଚମକେ ଦିତେ ପାରେ । ତାର ଜନ୍ୟ ଭ୍ୟାମ୍ପାଯାରେର ମତୋ ସାଦା ଚାମଡ଼ାର ଏକଟା ବାଚାର ମୁଖେ ଏସବ କଥା ଶୁଣିତେ ପାଓୟାଟାଇ ଯଥେଷ୍ଟ । ଏର ଆଗେଓ ଫାଉଲ ନାମଟା ଶୁଣେଛେ ନୋଯେନ । ଆସିଲେ ଅପରାଧ ଜଗତେର ସବାଇ କମ-ବେଶ ନାମଟାର

সাথে পরিচিত। কিন্তু নোয়েন ভেবেছিল, আটেমিস সিনিয়রের সাথে দেখা করতে এসেছে এখানে, এই পিচিকির সাথে না!

তবে এই রোগা ছেলেটাকে আর যাই হোক, পিচিকি বলা মানায় না। পাশে বসা দানবাকৃতি বাটলারের কথা নাহয় বাদ-ই দেয়া গেল। বিশাল বিশাল হাত জোড়া চাইলেই যে কারও ঘাড় মটকে দিতে পারে। নোয়েনের মনে হচ্ছিল, টাকার লোভে এদের সাথে দেখা করাটা একদমই উচিত হয়নি।

‘কাজের কথায় আসা যাক,’ টেবিলে একটা ছোট রেকর্ডার রাখতে রাখতে বলল আটেমিস। ‘তুমি আমাদের অনলাইন বিজ্ঞাপনে সাড়া দিয়েছিলে।’

নড করল নোয়েন, মনে মনে ইতিমধ্যে প্রার্থনা শুরু করে দিয়েছে। হে ঈশ্বর, যে তথ্যটা এনেছি, সেটা যেন সঠিক হয়!

‘জী, মিস্টার...মাস্টার’ ফাউল। আপনি যেটা খুঁজছেন...সেটার অবস্থান আমার জানা আছে।’

‘তাই? প্রমাণ কী? তুমি এমন কোন সত্যবাদী যুধিষ্ঠির যে তোমার মুখের কথায় বিশ্বাস করতে হবে? হয়ত আমাকে ফাঁদে ফেলার জন্য তোমার এখানে আগমন। আমার পরিবারের শক্র সংখ্যাও তো কম না।’

ঠিক সেই মুহূর্তে, মনিবের কানের পাশে উড়ে বেড়ানো একটা মশাকে পিষে মারল বাটলার।

‘না, না,’ ভয়ার্ত কঢ়ে বলে উঠল নোয়েন। পকেট থেকে ওয়ালেট বের করে বলল, ‘এই যে, দেখুন।’

সন্দেহের চোখে পোলারয়েড ছবিটা দেখল আটেমিস। খুব কষ্ট করে পাগলা ঘোড়ার মতো ছুটতে চাওয়া হৃদপিণ্ডটাকে নিয়ন্ত্রণে রাখতে হচ্ছে। ছবিটা দেখে তো আসল বলেই মনে হলো, কিন্তু একটা কম্পিউটার আর ক্ষ্যানার থাকলে যে কোনও কিছুর নকল বানানোটা আজকাল ছেলে খেলা হয়ে গিয়েছে। ছবিতে দেখা যাচ্ছে, ছায়ার ভেতর থেকে একটা হাত বেড়িয়ে এসেছে। একটা সবুজ হাত!

‘হ্ম,’ বিড়বিড় করে বলল সে। ‘ব্যাখ্যা করো।’

‘এই মহিলা, টু ডু স্ট্রিটের কাছে থাকে। নিজেকে সর্বরোগের আরোগ্যকর্ত্তা বলে দাবি করে সে। মদের বিনিময়ে কাজ করে, পাঁড় মাতাল একটা।’

নড করল আটেমিস। মিলে যাচ্ছে। মাতালই হবার কথা। ওর গবেষণা থেকে খুব অল্প নির্ভরযোগ্য তথ্য বেরিয়ে এসেছে। তাদের মাঝে এটা একটা। উঠে দাঁড়াল ও, পরনের পোলো শার্টটার ভাঁজ ঠিক করে নিল। ‘খুব ভালো, মিস্টার

ନୋଯେନ । ଏବାର ପଥ ଦେଖାଓ ।’

ଦଢ଼ିର ମତୋ ଦେଖିତେ ଗୋଫ ଥେକେ ଘାମ ମୁଛଳ ନୋଯେନ । ‘ପଥ ଦେଖାବ? ଆମାର ତୋ ଶୁଦ୍ଧ ତଥ୍ୟ ଦେବାର କଥା ଛିଲ । କୋନ୍ତା ଅଭିଶାପେର ଭାଗୀଦାର ହତେ ଚାଇ ନା ଆମି ।’

ଦକ୍ଷତାର ସାଥେ ଲୋକଟାର ଘାଡ଼ କ୍ୟାଙ୍କ କରେ ଧରଲ ବାଟଲାର ।

‘ଆମି ଦୁଃଖିତ, ମି. ନୋଯେନ । ତୋମାର ଭାଗ୍ୟ ଏଥିନ ଆର ତୋମାର ହାତେ ନେଇ ।’

ପ୍ରତିବାଦରତ ଭିଯେତନାମୀଜ ଲୋକଟାକେ ଘାଡ଼େ ଧରେ ଭାଡ଼ା କରା ଗାଡ଼ିତେ ଏନେ ତୁଲଲ ବାଟଲାର । ଗାଡ଼ିଟା ଫୋର-ହାଇଲ ଡ୍ରାଇଭ ପ୍ରୟୁକ୍ତିର । ଅବଶ୍ୟ ହୋ ଚି ମିଂ, ଯେଟାକେ ସ୍ଥାନୀୟରା ଆଦର କରେ ସାଇଗନ ବଲେ ଡାକେ,-ଏର ରାସ୍ତାଯ ଏମନ ଗାଡ଼ିର ଦରକାର ପଡ଼େ ନା । ତବେ ଆଟେମିସ ଚାଯ, ସତଟା ସଞ୍ଚବ ସ୍ଥାନୀୟଦେର ଥେକେ ଦୂରେ ଥାକିତେ । ତାଇ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ବିରକ୍ତିକର ଧୀର ଗତିତେ ଏଗିଯେ ଚଲଛେ ଜିପଟା । ଏମନିତିଇ ଆର ତର ସହିତେ ନା ଆଟେମିସେର, ତାର ଉପର ଶୁଦ୍ଧ ଗତିତେ ମେଜାଜ ଆରଓ ଖିଂଚିଦେ ଉଠିଛେ । ନିଜେକେ ଆର ଧରେ ରାଖିତେ ପାରଛେ ନା ସେ । ଏତୋଦିନେର ପ୍ରତିକ୍ଷାର କି ଅବସାନ ଘଟିଲ ଅବଶେଷେ? ତିନ ମହାଦେଶେ ଛୟଟା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଭିଯାନେର ପର, ଏଇ ପାଁଡ଼ ମାତାଲ ମହିଲା କି ଓକେ କାଞ୍ଚିତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୋଂଛେ ଦିତେ ପାରବେ?

ଓଦେରକେ ଆସତେ ଦେଖେ, ରାସ୍ତା ଥେକେ ସରେ ଯାଛେ ବାଇକଗୁଲୋ । କିନ୍ତୁ ଲୋକେର ଭିଡ଼ିଓ କମ ନଯ । ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଟା ଗଲି ଫେରିଓୟାଲା ଆର ଭିକ୍ଷୁକ ଦିଯେ ଭର୍ତ୍ତ । ରାଁଧୁନିରା ମାହେର କାଟା ମାଥା ଫୁଟିତେ ଥାକା ତେଲେ ଡୁବାଚେଛ, ଟୋକାଇ ଶିଶୁଗୁଲୋ ଏଦିକ ଓଦିକ ଘୁରେ ବେଡ଼ାଚେଛ ମୂଲ୍ୟବାନ କିଛୁ ପାବାର ଆଶାୟ । ଅନେକେ ଛାଯାଯ ବସେ ଆଛେ, ଏକମନେ ଯାର ଯାର ଗେମବରେ ଖେଳଛେ ।

ଘାମେ ଭିଜେ ଗିଯେଛେ ନୋଯେନେର ଖାକି ପୋଷାକ । ନାହ, ଏହି ଘାମ ଆର୍ଦ୍ରତାର ଜନ୍ୟ ନଯ । ହୋ ଚି ମିଂ-ଏର ଆର୍ଦ୍ର ଆବହାଓୟା ଓର ସଯେ ଗିଯେଛେ । ଘାମଛେ ଏହି ଅଭିଶଷ୍ଟ ପରିସ୍ଥିତିତେ ପଡ଼େ । ଅପରାଧ ଆର ଜାଦୁ ଯେ ମିଶ ଖାଯ ନା, ତା ଆଗେଇ ବୋବା ଉଚିତ ଛିଲ ଓର । ମନେ ମନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରଲ, ଏଥାନ ଥେକେ ଘାଡ଼ ବାଁଚିଯେ ଫିରିତେ ପାରଲେ ଭାଲୋ ହେଁ ଯାବେ । ଅନଲାଇନ ବିଜ୍ଞାପନ? ଚୁଲୋଯ ଯାକ । ସେଇ ସାଥେ ଚୁଲୋଯ ଯାକ ଇଉରୋପିଯାନ କ୍ରାଇମ ଲର୍ଡ ଆର ତାର ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନେରା ।

ଜିପେ କରେ ବେଶିଦୂର ଯାଓୟା ଯାଯ ନା, ଫୋର-ହାଇଲ ଡ୍ରାଇଭ ଜିପଗୁଲୋ ଆକାରେ ବେଶ ବଡ଼ । ଏଦିକେ ଗଲିମୁଖ ସରକୁ ହତେ ହତେ ଏକସମୟ ଏକଟୁ ବେଶିଇ ସରକୁ ହୟେ ଗେଲ । ନୋଯେନେର ଦିକେ ଫିରଲ ଆଟେମିସ । ‘ଏଥାନ ଥେକେ ମନେ ହୟ ହେଁଟେ ଏଗୋତେ ହବେ ମି. ନୋଯେନ । ଚାଇଲେ ପାଲାବାର ଚେଷ୍ଟା କରେ ଦେଖିତେ ପାର । କିନ୍ତୁ ତାତେ ଯଦି

ଦୁଇ କାଁଧର ମାଝଖାନେ ଛୁରି ଚୁକେ ଯାଯ, ଆମାକେ ଦୁଷ୍ଟତେ ପାରବେ ନା ।’

ବାଟଲାରେର ଦିକେ ତାକାଳୋ ନୋଯେନ । ବିଶାଲଦେହୀ ଦେହରକ୍ଷିର ଚୋଖଗୁଲୋ ଘନ ନୀଳଚେ ରଙ୍ଗେ, ପ୍ରାୟ କାଳୋଇ ବଲା ଚଲେ । କିନ୍ତୁ ଓଇ ଚୋଖ ଦୁଟୋତେ ଦୟାର ଲେଶମାତ୍ର ନେଇ । ‘ଚିନ୍ତା କରବେନ ନା,’ ବଲଲ ସେ । ‘ଆମି ପାଲାବାର ଚେଷ୍ଟା କରବ ନା ।’

ଗାଡ଼ି ଥେକେ ନେମେ ଏଲୋ ସବାଇ । ଓଦେରକେ ଅନ୍ଧକାର ଗଲିର ଦିକେ ଏଗୋତେ ଦେଖେ ହାଜାରଟା ଚୋଖ ସନ୍ଦେହେର ଚୋଖେ ତାକାଳ । ଏକ ହତଭାଗା ବାଟଲାରେର ପକେଟ କାଟାର ଚେଷ୍ଟା କରତେଇ ବେଚାରାର ଆଙ୍ଗୁଳ ଭେଙ୍ଗେ ଦିଲ ଦେହରକ୍ଷି । ତାଓ ଏକେବାରେ ନା ତାକିଯେଇ ! ସାଥେ ସାଥେ ସବାଇ ଯାର ଯାର କାଜେ ମନୋଯୋଗ ଦିଲ ।

ଗଲିଟା ସରକୁ ହତେ ହତେ ଏକଟା ଚିକନ ରାତ୍ତାୟ ଏସେ ଶେଷ ହେଁଯେ । କର୍ଦମାକ୍ତ ମାଟିତେ ଏସେ ପଡ଼ିଛେ ମୟଳା ଆର ଡ୍ରନେର ପାନି । ବୋକାଇ ଯାଚେ, ଏଇ ରାତ୍ତାର ଅଧିକାଂଶ ଅଧିବାସୀ ଏକେବାରେ ଭିକ୍ଷୁକ ଶ୍ରେଣୀର ।

‘ଦେଖାଓ,’ ଆଦେଶ କରଲ ଆଟେମିସ । ‘କୋଥାଯ ସେଇ ମହିଳା ?’

ମରିଚା ପରା ଏକ ଫାଯାର ଏକ୍ଷେପେର ଦିକେ ଆଙ୍ଗୁଳ ତୁଲେ ଦେଖାଲ ନୋଯେନ । ‘ଓଇ ଯେ, ଓଟାର ନିଚେ । ମହିଳା କଥନେ ବେର ହୟ ନା । ଏମନକି କିଛୁ କେନାର ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଓ ଆରେକଜନକେ ପାଠାୟ । ଏବାର କି ଆମି ଯେତେ ପାରି ?’

ଉତ୍ତର ଦେବାର ପ୍ରୟୋଜନ ବୋଧ କରଲ ନା ଆଟେମିସ, ଚୁପଚାପ ସାମନେର ଦିକେ ଏଗିଯେ ଗେଲୋ । ମନେ ହଲୋ, ଅନ୍ଧକାରେ ଆଡ଼ାଳ ନିଯେ କେଉ ବା କିଛୁ ଏକଟା ନଡ଼ାଚଡ଼ା କରଛେ ।

‘ବାଟଲାର, ଗଗଲସଟା ଦାଓ ତୋ !’

ବେଲେଟେ ଝୋଲାନୋ ନାଇଟ-ଭିଶନ ଗଗଲସଟା ଖୁଲେ ଆଟେମିସେର ବାଡ଼ାନୋ ହାତେ ତୁଲେ ଦିଲ ବାଟଲାର ।

ଯନ୍ତ୍ରା ଚୋଖେ ଧରଲ ଆଟେମିସ, ସାଥେ ସାଥେ ସବୁଜାଭ ଆଲୋତେ ଭରେ ଉଠିଲ ସାରା ଦୁନିଆ । ଏକଟା ଦୀର୍ଘଶ୍ଵାସ ନିଯେ, ଛାଯାର ନଡ଼ାଚଡ଼ାର ଦିକେ ଲକ୍ଷଣ୍ଟିର କରଲ ଓ । କିଛୁ ଏକଟାର ନଡ଼େ ଉଠା ଧରା ପରଲ ପ୍ରାୟ ସାଥେ ସାଥେ । ଫୋକାସ ଠିକ କରେ ନିଲ ଆଟେମିସ । ଛୋଟ ଏକଟା ଅବୟବ ଦେଖା ଯାଚେ, ଏତୋ ଛୋଟ କୋନେ ମାନୁଷେର ହବାର କଥା ନା । ଓଟାର ଦେହ ମୟଳା ଏକଟା ଶାଲ ଦିଯେ ଜଡ଼ାନୋ । ଆଶେପାଶେ ଛଢିଯେ ଆଛେ ମଦେର ଭାନ୍ଦ । ଏକଟା ହାତ ବେରିଯେ ଏସେ ଭାନ୍ଦଗୁଲୋର ଏକଟା ସ୍ପର୍ଶ କରଲ । ଦେଖେ ତୋ ହାତଟାକେ ସବୁଜ ବଲେଇ ମନେ ହଲୋ, କିନ୍ତୁ ନାଇଟ-ଭିଶନ ଗଗଲସେର ଦୁନିଆୟ ସବହି ଯେ ସବୁଜ !

‘ମ୍ୟାଡାମ,’ ବଲେ ଉଠିଲ ଆଟେମିସ । ‘ଆପନାର ଜନ୍ୟ ଏକଟା ପ୍ରସ୍ତାବ ଆଛେ ।’

ପାଁଢ଼ ମାତାଳ ମହିଳାର ମାଥା ନଡ଼େ ଉଠିଲ ।

‘ମଦ,’ କ୍ଯାଁଚକ୍ଯାଁଚେ ସ୍ଵରେ ବଲେ ଉଠିଲ ସେ । ‘ମଦ । ଇଂରେଜ ନାକି ତୁମି?’ ଭିଯେତନାମେ ଆଛେ ଓରା । ଅଥଚ ମହିଳା ଇଂରେଜିତେ କଥା ବଲଛେ!

ମୁଁ ହାସି ଆଟେମିସ । ନାନା ଭାଷାଯ କଥା ବଲାର କ୍ଷମତା, ଆଲୋ ଥେକେ ଦୂରେ ଥାକା...ମିଳେ ଯାଚେ ସବ ।

‘ଇଂରେଜ ନା, ଆଇରିଶ । ଯାକ ଗେ, ପ୍ରସ୍ତାବେର କଥା ବଲବ?’

ଆରୋଗ୍ୟକାଙ୍ଗ୍ରୀ ଶୁକିଯେ ହାଡ଼ ହୟେ ଯାଓଯା ଆଞ୍ଚଳ ନାଡ଼ିତେ ନାଡ଼ିତେ ବଲଲ, ‘ପ୍ରଥମେ ମଦ । ଏରପର କଥା ।’

‘ବାଟଲାର?’ ଇଙ୍ଗିତ ଦିଲ ଆଟେମିସ ।

ପକେଟେ ହାତ ତୁକିଯେ ସେରା ମାନେର ଏକଟା ଆଇରିଶ ଭିକ୍ଷିର ବୋତଲ ବେର କରେ ଆନଲ ଦେହରଙ୍ଗୀ । ଓଟା ହାତେ ନିଯେ, ଛାଯାର ଠିକ ବାଇରେ ଧରେ ରାଖିଲ ଆଟେମିସ । ଯେଣ ପ୍ରଲୋଭନ ଦେଖାଚେ । ଚୋଥ ଥେକେ ଗଗଲସ ଖୋଲାର ଆଗେ, ଥାବାର ମତୋ ଏକଟା ହାତ ଅନ୍ଧକାର ଥେକେ ବେରିଯେ ଏସେ ବୋତଲଟାକେ ଛିନିଯେ ନିଲ । ଆର କୋନାଓ ସନ୍ଦେହ ରଇଲ ନା ଆଟେମିସେର ମନେ, ହାତଟା ସବୁଜ ରଙ୍ଗେର!

ହାସତେ ଗିଯେଓ, ନିଜେକେ ସାମଲେ ନିଲ ଆଟେମିସ ।

‘ଆମାଦେର ବନ୍ଧୁର ପାଞ୍ଚା ପୁରୋପୁରି ମିଟିଯେ ଦାଓ ବାଟଲାର । ଆର ମିସ୍ଟାର ନୋଯେନ, ଆଶା କରି ମୁଖ ବନ୍ଧ ରାଖାର କଥାଟା ବଲେ ଦିତେ ହବେ ନା । ନଇଲେ ଆବାର ବାଟଲାରେର କଷ୍ଟ କରେ ତୋମାକେ ଖୁଜେ ବେର କରତେ ହବେ ।’

‘ନା, ନା, ମାସ୍ଟାର ଫାଉଲ । ଆମାର ମୁଖ ବନ୍ଧଇ ଥାକବେ ।’

‘ସେଟାଇ ଭାଲୋ ହବେ । ନୟତ ବାଟଲାର ତୋମାର ମୁଖଇ ଅବଶିଷ୍ଟ ରାଖବେ ନା ।’

ଦୌଡ଼େ ପାଲାଲ ନୋଯେନ, ବେଁଚେ ଆଛେ ବଲେ ବାରବାର ଭାଗ୍ୟକେ ଧନ୍ୟବାଦ ଜାନାଚେ । ହାତେ ଧରେ ଆଛେ ବିଶ ହାଜାର ଡଲାର । ସାଧାରଣତ ଟାକା ହାତେ ପାବାର ପର ଗୁଣେ ଦେଖେ ଲୋକଟା । କିନ୍ତୁ ଆଜ ତାର ଧାରେ କାହେ ଦିଯେଓ ଗେଲ ନା ।

ଆରୋଗ୍ୟକାଙ୍ଗ୍ରୀର ଦିକେ ମନୋଯୋଗ ଦିଲ ଆଟେମିସ ।

‘ଏବାର ମ୍ୟାଡାମ । କଥା ଶୁରୁ କରା ଯାକ ତାହଲେ?’

ମୁଖେର କୋନା ଦିଯେ ଗଡ଼ିଯେ ପଡ଼ିତେ ଥାକା ମଦେର ଫୋଁଟାଟାଓ ଚେଟେ ଖାଚେ ମହିଳା ।

‘ଓହ, ଆଇରିଶ । ମାଥା ବ୍ୟଥା ଆର ଦାଁତେ ସମସ୍ୟା । ଆମି ସୁନ୍ଧ କରି ।’

ଚୋଥେ ଆବାର ନାଇଟ-ଭିଶନ ଗଗଲସ ପରେ, ହାଁଟୁ ଗେଁଡ଼େ ପାଁଡ଼ ମାତାଲ ମହିଳାର ସମାନ ଉଚ୍ଚତାଯ ଚଲେ ଏଲୋ ଆଟେମିସ । ‘ଆମି ଏକେବାରେ ସୁନ୍ଧ, ମ୍ୟାଡାମ । ଅବଶ୍ୟ ଧୁଲୋତେ କିଛୁଟା ଅୟାଲାର୍ଜି ଆଛେ । ତବେ ମନେ ହୟ ନା ଆପନି ସେ ବ୍ୟାପାରେ କିଛୁ କରତେ ପାରବେନ । ଯାଇ ହୋକ, ଆପନାର କାହେ ଆମି ଅନ୍ୟ କାଜେ ଏସେଛି । ଆମାର

ସେଇ 'ବହିଟା ଚାଇ' ।

ଜମେ ଗେଲ ସେଣ ମହିଳା, ଶାଲେର ନିଚ ଥେକେ ଉଜ୍ଜୁଲ ଚୋଖେ ତାକାଳ ।

'ବହି?' ସାବଧାନତାର ସାଥେ ଶବ୍ଦଟା ଉଚ୍ଚାରଣ କରଲ ସେ । 'ଆମି କୋନ୍‌ଓ ବହି-ଟାଇ ଏଇ ବ୍ୟାପାରେ ଜାନି ନା । ବହି ଲାଗବେ? ଲାଇବ୍ରେରିତେ ଯାଓ । ଏଥାନେ କେନ?'

ଧୈର୍ଯ୍ୟହାରା ହୟେ ଦୀର୍ଘଶ୍ଵାସ ଫେଲିଲ ଆଟେମିସ । 'ତୁମି କୋନ୍‌ଓ ସାଧାରଣ ମହିଳା ନ୍ତା' ଗଲାଯ କାଠିନ୍ୟ ଦେଲେ ବଲଲ, 'ତୁମି ସ୍ପ୍ରାଇଟ ବା କା-ଡାଲୁନ ବା ରୂପକଥାର ପ୍ରାଣୀ । ତୋମାର ବହିଟା ଆମାର ଚାଇ' ।

ଦୀର୍ଘ ଏକଟା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଚୁପ କରେ ରହିଲ ଆରୋଗ୍ୟକଣ୍ଠୀ, ଏରପର କପାଲେର ଉପର ଥେକେ ଶାଲଟା ଏକ ଝଟକାଯ ସରିଯେ ଫେଲିଲ । ନାଇଟ-ଭିଶନେର ସବୁଜାଭ ଆଲୋତେ ଆଟେମିସର ମନେ ହଲୋ, ସେଣ ହ୍ୟାଲୋଡ଼ଇନ୍ରେ କୋନ୍‌ଓ ମୁଖୋଶେର ଦିକେ ତାକିଯେ ଆଛେ । ପ୍ରାଣିଟାର ନାକ ଲମ୍ବା ଆର ବାଁକାନୋ, ସୋନାଲୀ ଦୁଟୋ ଚୋଖେ ଓର ଦିକେଇ ତାକିଯେ ଆଛେ । କାନ ଗୁଲୋ ସୁଞ୍ଚାଲୋ ।

'ବହିଟାର କଥା ଯଦି ଜାନୋ ମାଡ ଡ୍ରାଇ*,' ମଦେର ପ୍ରଭାବ କାଟାବାର ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା ଚାଲାଚେ ପ୍ରାଣିଟା, 'ତାହଲେ ନିଶ୍ଚଯ ଏଟାଓ ଜାନୋ ଯେ ଆମାର ଦୁଇ ହାତେର ମାଝେ ଜାଦୁ ଲୁକିଯେ ଆଛେ । ଏକ ତୁଡ଼ିତେ ଚାଇଲେଇ ତୋମାକେ ମେରେ ଫେଲତେ ପାରି!'

ଶ୍ରାଗ କରଲ ଆଟେମିସ । 'ଆମାର ତା ମନେ ହୟ ନା । ନିଜେକେ ଆଯନାଯ ଦେଖେ ଦିନ ଦୁଯେକେର ମାଝେ? ମୃତ-ପ୍ରାୟ ଅବସ୍ଥା! ମଦ ତୋମାର ଅନୁଭୂତିକେ ଭେଂତା କରେ ଦିଯେଛେ । ଦୁଃଖଜନକ ବ୍ୟାପାର । ଯାକ, ଆମି ଏସେହି ତୋମାକେ ରକ୍ଷା କରତେ । ବିନିମୟ ହିସେବେ ଚାଇ ବହିଟା ।'

'ଆଦମଜାତେର ଏଇ ବହି-ଏର ସାଥେ କୀ କାଜ?'

'ଓ ନିଯେ ତୋମାର ମାଥା ନା ଘାମାଲେଓ ଚଲବେ । କେବଳ ଏକଟା ଜିନିସଟି ଜାନ ଦରକାର, ଆର ତା ହଲୋ କୀ କୀ ପଥ ତୋମାର ସାମନେ ଖୋଲା ଆଛେ ।'

ରୂପକଥାର ପ୍ରାଣିଟାର ସୂଚାଲୋ କାନ ଖାଡ଼ା ଖାଡ଼ା ହୟ ଗେଲ, ପଥ?

'ଏକ ନାମ୍ବାର, ତୁମି ଆମାଦେରକେ ବହି ଦିତେ ଅସୀକାର କରତେ ପାର । ଆମରା ଘରେ ଫିରେ ଯାବ ଆର ଏଇ ମୟଳା ନର୍ଦମାୟ ପଚେ ମରବେ ତୁମି ।'

'ଭାଲୋ ପଥ,' ବଲଲ ଫେଯାରି । 'ଏଟାଇ ଆମାର ପଛନ୍ଦ ।'

'ଆହ, ଏତୋ ତାଡ଼ାତାଡ଼ି ସିନ୍ଧାନ୍ତ ନିଲେ ହବେ କୀ କରେ! ଆମରା ଯଦି ଏଥାନ ଥେକେ ବହି ଛାଡ଼ା ଖାଲି ହାତେ ଫିରେ ଯାଇ, ଏକଦିନେର ମାଝେ ତୁମି ମାରା ପଡ଼ବେ ।'

'ଏକ ଦିନ! ଏକ ଦିନ!' ଅଟ୍ରହାସିତେ ଫେଟେ ପଡ଼ିଲ ପ୍ରାଣିଟା । 'ତୋମାର ମୃତ୍ୟୁର ଶତ ବର୍ଷ ପରେଓ ଆମି ବେଁଚେ ଥାକବ । ମନୁଷ୍ୟ ପୃଥିବୀତେଓ ଆମରା, ଫେଯାରିରା, ଦୀର୍ଘଜୀବୀ ।'

'ତା ଠିକ । ତବେ ଯଦି ଆଧ-ପାଇନ୍ ପବିତ୍ର ପାନି ମିଶ୍ରିତ ମଦ ପେଟେ ଯାଯ, ତବେ?'

ଖାଲି ହଇକିର ବୋତଲଟାଯ ଟୋକା ଦିଲ ଆଟେମିସ ।

ପ୍ରଥମେ ଢେକୁର ତୁଳଳ ଫେଯାରି, ଏରପର ଚିତ୍କାର କରେ ଉଠଲ ।

‘ପବିତ୍ର ପାନି! ତୁମି ଆମାକେ ଖୁଲ କରେ ଫେଲେଛେ, ମାଡ ର୍ଲାଡ ।’

‘ହୁମ,’ ମେନେ ନିଲୋ ଆଟେମିସ । ‘ଯେକୋନାଓ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତୋମାର ଭେତରଟା ପୁଡ଼ତେ ଶୁରୁ କରାର କଥା ।’

ନିଜ ପାକଷ୍ଟଲୀତେ ଖୋଁଚା ଦିଲ ଫେଯାରି । ‘ଦ୍ୱିତୀୟ ପଥ?’

‘ଏତୋକ୍ଷଣେ ମାଥା ଠାନ୍ଡା କରେ ଶୁନତେ ଶୁରୁ କରେଛ ଦେଖଛି! ଠିକ ଆଛେ, ବଲଛି । ତୁମି ଆମାଦେରକେ ମାତ୍ର ତ୍ରିଶ ମିନିଟେର ଜନ୍ୟ ବହିଟା ଦେବେ । ଆର ଆମି ତୋମାକେ ତୋମାର ଜାଦୁ ଫିରିଯେ ଦେବ ।’

ହାଁ ହୟେ ଗେଲ ଫେଯାରିର ମୁଖ । ‘ଜାଦୁ ଫିରିଯେ ଦେବେ? ଅସ୍ତ୍ରବ!’

‘ସ୍ତ୍ରେ, ସ୍ତ୍ରେ । ଏହି ଯେ ଦେଖଛ, ଆମାର ହାତେ ଦୁଟୋ ଅୟମ୍ପୁଲ ଆଛେ । ଏକଟାଯ ଆଛେ ଟାରାର ବଲ୍‌ୟେର ଠିକ ଷାଟ ମିଟାର ନିଚେ ଅବସ୍ଥିତ ଫେଯାରି ଝର୍ଣ୍ଣାର ପାନି । ଜାଯଗାଟା ସମ୍ଭବତ ପୃଥିବୀର ସବଚାଇତେ ଜାଦୁମୟୀ ଥାନ । ପବିତ୍ର ପାନିର ପ୍ରଭାବକେ ସହଜେଇ ହଟିଯେ ଦେବେ ।’

‘ଆର ଅନ୍ୟଟାଯ?’

‘ଅନ୍ୟଟାଯ ଆଛେ ମାନୁଷେର ଜାଦୁ । ଏକଟା ବିଶେଷ ଭାଇରାସ ଆଛେ ଏତେ, ତୋମାର ଶରୀର ଥେକେ ସବ ଅୟଲକୋହଳ ଶୁଷେ ନେବେ । ସେଇ ସାଥେ କ୍ଷତିଗ୍ରହଣ କଲିଜାକେଓ ଆବାର ନତୁନ କରେ ତୁଳବେ । କଷ୍ଟ ହବେ, ତବେ ମାତ୍ର ଏକଦିନେର ଜନ୍ୟ । ଏରପର ଜାଦୁ ଫିରେ ପାବେ ତୁମି । ଏମନଭାବେ ତିଡ଼ିଂ ବିଡ଼ିଂ କରେ ଲାଫାତେ ପାରବେ ଯେନ ତୋମାର ବସ ମାତ୍ର ଏକହାଜାର ବଛର!’

ଠେଣ୍ଟ ଭେଜାଲ ସ୍ପାଇଟ । ତାହଲେ କି ନିଜ ପ୍ରଜାତିର କାହେ ଫିରେ ଯେତେ ପାରବେ ସେ? ଲୋଭନୀୟ ପ୍ରଭାବ, ସନ୍ଦେହ ନେଇ ।

‘ତୋମାକେ କୀଭାବେ ବିଶ୍ୱାସ କରବ, ଆଦମଜାତ? ଏରିମାବେ ଏକବାର ତୋ ଧୋଁକା ଦିଯେଇ ଫେଲେଛ ।’

‘ଭାଲୋ କଥା ବଲେଛେ । ଠିକ ଆଛେ, ବଲଛି । ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନେର ଜନ୍ୟ ଆମି ତୋମାକେ ଏହି ପାନିଟା ଦିଚ୍ଛି । ଏରପର ତୁମି ବହିଟାକେ ଆମାର ହାତେ ଦେବେ, କାଜ ଶେଷ ହଲେ ପାବେ ପରେର ଅୟମ୍ପୁଲ । ଚଲବେ?’

ଚୁପଚାପ କିଛୁକ୍ଷଣ ଭାବଲ ଫେଯାରି । ପାକଷ୍ଟଲିତେ ଆନ୍ତେ ଆନ୍ତେ ବାଡ଼ତେ ଥାକା ବ୍ୟଥାଟା ସିନ୍ଦାନ୍ତ ନିତେ ସାହାୟ କରଲ ।

‘ଚଲବେ ।’

‘ଆମିଓ ତାଇ ଭେବେଛିଲାମ । ବାଟଲାର?’ ଦେହରକ୍ଷିକେ ଆବାରଓ ଇଞ୍ଜିତ ଦିଲ

ଆଟେମିସ ।

ବିଶାଳଦେହୀ ଲୋକଟା ଏକଟା ବାକ୍ଷ ଥେକେ ସିରିଜ୍ ଗାନ ବେର କରେ ଆନଳ । ଦୁଇ ଅୟମପୁଲେର ଏକଟା ଓତେ ଭରେ, ସ୍ପ୍ରାଇଟେର ହାତେ ତରଲଟୁକୁ ସିରିଜ୍ ଗାନେର ସାହାଯ୍ୟ ଚୁକିଯେ ଦିଲ । ଏକମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜନ୍ୟ ଶକ୍ତ ହେଁ ଗେଲ ପ୍ରାଣୀଟା । ଏରପର ଆବାର ଶାନ୍ତ ହେଁ ଏଲୋ ।

‘ଶକ୍ତିଶାଲୀ ଯାଦୁ ।’ ବଲଲ ସେ ।

‘ହଁ । କିନ୍ତୁ ଦ୍ଵିତୀୟ ଅୟମପୁଲେର ତରଲ ପାବାର ପର, ତୋମାର ଜାଦୁ ଏର ଚାଇତେଓ ବେଶି ଶକ୍ତିଶାଲୀ ହେଁ ଉଠିବେ । ଯାଇ ହୋକ, ବଇଟା ଦାଓ ।’

ମୟଳା ରୋବେର ଭେତର ହାତ ଚୁକିଯେ ଦିଲ ସ୍ପ୍ରାଇଟ, ଅନେକକଣ ଖୋଁଜାଖୁଁଜି କରଲ । ଏଦିକେ ଆଟେମିସ ଦମ ବନ୍ଧ କରେ ଅପେକ୍ଷା କରଛେ । ଏତୋ ଦିନେର କଟ୍, ଏତୋ ପରିଶ୍ରମେର ଫଳ ଚୋଖେର ସାମନେ ଦେଖିତେ ପାଚେହ ଓ । ଆଟେମିସ ପରିବାର ଆବାର ତାଦେର ଆଗେର ମର୍ଯ୍ୟାଦାଯ ଫିରେ ଯାବେ । ଆର ଦ୍ଵିତୀୟ ଆଟେମିସ ହବେ ତାର ପ୍ରଧାନ ।

ମୁଣ୍ଡିବନ୍ଦ ହାତ ବେର କରେ ଆନଳ ଫେଯାରି ।

‘ଏମନିତେଓ ତୋମାର କୋନ୍‌ଓ କାଜେ ଆସବେ ନା । ପ୍ରାଚୀନ ଭାଷାଯ ଲେଖା ହେଁବେ ବଇଟା ।’

ନଡ କରଲ ଶୁଦ୍ଧ ଆଟେମିସ, କଥା ବଲାର ସାହସ ପାଚେହ ନା ।

ମୁଣ୍ଡି ଖୁଲଲ ସ୍ପ୍ରାଇଟ, ହାତେର ତାଲୁତେ ଏକଟା ଛୋଟ ସୋନାଲୀ ରଙ୍ଗ ବଇ ଦେଖା ଗେଲ । ଆକାରେ ମ୍ୟାଚବଞ୍ଚେର ସମାନ ହେଁ ।

‘ଏଇ ନାଓ, ଆଦମଜାତ । ମନେ ରେଖ, ସମୟ ମାତ୍ର ତ୍ରିଶ ମିନିଟ୍ ।’

ବାଟିଲାର ସମ୍ମାନେର ସାଥେ ଛୋଟ ବଇଟା ହାତେ ତୁଲେ ନିଲ । ଏକଟା ଡିଜିଟାଲ କ୍ୟାମେରା ବେର କରେ ଏନେ, ପ୍ରତିଟା ପୃଷ୍ଠାର ଛବି ତୁଲିତେ ଶୁରୁ କରଲ । କଯେକ ମିନିଟେର ମାଝେଇ ଶେଷ ହେଁ ଗେଲ କାଜ । ପୁରୋ ବଇଟାର କପି ଏଖନ କ୍ୟାମେରାର ମେମରିଟେ ରାଖା ଆଛେ । ତବେ ଆଟେମିସ ସାବଧାନୀ ମାନୁଷ । ବିମାନ ବନ୍ଦରେର ସିକିଉରିଟିର ହାତେ ପଡ଼େ, ଏର ଆଗେଓ ଅନେକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଯନ୍ତ୍ର ଥେକେ ମୁହଁ ଗିଯେଛେ । ତାଇ ଦେହରକ୍ଷିକେ ଫାଇଲଗୁଲୋ ଓର ହ୍ୟାନ୍‌ଡେସ୍‌ଟେ ପାଠିଯେ ଦିତେ ବଲଲ । ସେଥାନ ଥେକେ ସେଗୁଲୋ ମେଇଲ କରେ ଦିଲ ଡାବଲିନେର ଫାଉଲ ମ୍ୟାନରେ । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫାଉଲ ସାର୍ଭାରେ ଗିଯେ ଜମା ହେଁ ଓଗୁଲୋ ।

କାଜ ଶେଷେ ବଇଟା ତାର ମାଲିକେର କାହେ ଫିରିଯେ ଦିଲ ଆଟେମିସ ।

‘ତୋମାର ସାଥେ ଲେନଦେନ କରେ ଭାଲୋ ଲାଗିଲ ।’

ଲାଫିଯେ ଉଠିଲ ସ୍ପ୍ରାଇଟ । ‘ଆର ଅନ୍ୟ ଓସୁଧଟା?’

ଏହି ନାଓ, ଆଦମଜାତ । ମନେ ରେଖ, ସମୟ ମାତ୍ର ତ୍ରିଶ ମିନିଟ ।

ମୁଚକି ହାସଲ ଆଟେମିସ । ‘ଓହ ହୁଁ, ଓସାଦା କରେଛିଲାମ ଯେ ଦେବ ।’
‘ହୁଁ, ଆଦମଜାତ । ଓସାଦା କରେଛିଲେ ।’

‘ଠିକ ଆଛେ, କିନ୍ତୁ ଆଗେ ଏକଟା କଥା ଜାନିଯେ ରାଖି । ଓଟା ଦେବାର ପର, ବେଶ କିଛୁଟା ଅସୁବିଧା ହତେ ପାରେ । ବିଶେଷ କରେ ଯେ ହାରେ ମଲତ୍ୟାଗ କରତେ ହୁଁ ତାତେ...’

ଚାରପାଶେର ମୟଳା-ଆବର୍ଜନା ହାତ ଦିଯେ ଦେଖାଲ ଫେଯାରି । ‘ତୋମାର କୀ ମନେ ହୟ, ଏଭାବେ ଥାକତେ ଆମାର ଭାଲୋ ଲାଗେ? ଆମି ଆବାର ଉଡ଼ିତେ ଚାଇ ।’

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅୟାମପୁଲଟାଓ ସିରିଝଗାନେ ଭରେ ଫେଲିଲ ବାଟଲାର । ଏରପର ସରାସରି ପ୍ରାଣିଟାର ଗଲାର ଧମନୀତେ ଓସୁଧ ପ୍ରବେଶ କରିଯେ ଦିଲ ।

ସାଥେ ସାଥେ ମାଦୁରେର ଉପର ଢଳେ ପଡ଼ିଲ ସ୍ପାଇଟ, ସାରା ଦେହ ପାତାର ମତୋ କାଁପଛେ!

‘ଯାବାର ସମୟ ହୁୟେଛେ,’ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ କରିଲ ଆଟେମିସ । ‘ଶତ ବଚରେର ଅୟାଲକୋହଲ ଏକସାଥେ କୋନ୍ତା ଶରୀର ଥେକେ ବେରିଯେ ଆସା ଦେଖାଟା ସୁଖକର ହବେ ନା ।’

ବାଟଲାର ପରିବାର ଦୀର୍ଘଦିନ ଧରେ ଫାଉଲଦେରକେ ସେବା ଦିଯେ ଆସଛେ । କୀଭାବେ ଚୁକ୍କିଟା ହଲୋ ବା କବେ ହଲୋ, ତା ଏଥନ ଆର ନିଶ୍ଚିତ କରେ କେଉଁ ବଲତେ ପାରେ ନା । ସତଦୂର ଜାନା ଯାଯ-ଭାର୍ଜିଲ ବାଟଲାର, ବାଟଲାର ପରିବାରେର ଏକ ସଦସ୍ୟ, ଲର୍ଡ ହଗୋ ଡି ପୋଲ ନାମକ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଦେହରକ୍ଷୀ କାମ ଭୃତ୍ୟ କାମ ରାଁଧୁନିର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଯେଛି । ତାଓ ସେଇ ପ୍ରଥମ ନରମ୍ୟାନ କ୍ରୁସେଡେର ଆମଲେ ।

ଦଶ ବଚର ବୟାସେ ପା ରାଖାର ସାଥେ ସାଥେ, ବାଟଲାର ପରିବାରେର ବାଚାଦେର ଇସରାଯେଲେର ଏକଟା ବେସରକାରୀ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ସେନ୍ଟାରେ ପାଠିଯେ ଦେଇବା ହୟ । ସେଥାନେ ତାଦେରକେ ଫାଉଲ ପରିବାରେର ବର୍ତ୍ତମାନ ସଦସ୍ୟଦେର କାଜେ ଆସବେ ଏମନ ସବ କାଜ ଶେଖାନୋ ହୟ । ତାର ମାବେ ଆଛେ ରାନ୍ନା, ମାର୍କ୍ସମ୍ୟାନଶିପ, ନାନା ଧରନେର ମାର୍ଶାଲ ଆର୍ଟ୍‌ସେର ଏକ ବିଶେଷ ମିଶଣ, ଜର୍ବରୀ ଚିକିତ୍ସାବିଦ୍ୟା ଏବଂ ତଥ୍ୟ ପ୍ରୟୁକ୍ତି । ସଦି ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଶେଷେ ସେବା କରାର ମତୋ କୋନ୍ତା ଫାଉଲକେ ପାଓଯା ନା ଯାଯ, ତାହଲେ ବାଟଲାରଦେର ନିଯୋଗ ହୟ ବିଭିନ୍ନ ରାଜକୀୟ ପରିବାରେର ସଦସ୍ୟଦେର ଦେହରକ୍ଷୀ ହିସେବେ । ବିଶେଷ କରେ ମୋନାକୋ ଆର ସୌଦି ଆରବେର ରାଜବଂଶ ଓଦେରକେ ନେବାର ଜନ୍ୟ ମୁଖ୍ୟେ ଥାକେ ।

ଏକବାର ସଥିନ କୋନ୍ତା ବାଟଲାର ଆର କୋନ୍ତା ଫାଉଲେର ଜୋଡ଼ା ହୟେ ଯାଯ, ତଥିନ ସାରା ଜୀବନେର ଜନ୍ୟ ଆର ସେଇ ଜୋଡ଼ା ଭାଙ୍ଗେ ନା । ହୁଁ, କାଜଟା ଅନେକ ବେଶ ପରିଶ୍ରମେର । ସେଇ ସାଥେ ଏକାକୀତ୍ବେ ଭରା । କିନ୍ତୁ ତାର ବିନିମୟେ ଯେ ପୁରକାର ପାଓଯା

ଯାଇ, ତା-ଓ କମ ନୟ । ଆର ଯଦି କୋନ୍ତା ବାଟଲାର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରେ ମାରା ଯାଇ, ତାହଲେ ଛୟ ଅଂକେର ଏକଟା ଏକକାଳୀନ କ୍ଷତିପୂରଣେର ପାଶାପାଶି ମାସିକ ମାସୋହାରା ପାଇ ତାର ପରିବାର ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବାଟଲାର ପ୍ରାୟ ବାରୋ ବଚର ଧରେ ଆର୍ଟେମିସ ଫାଉଲେର ସାଥେ ଆଛେ, ଏକଦମ ଛେଲେଟାର ଜନ୍ମେର ଦିନ ଥେକେଇ । ଯଦିଓ ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରଥାର ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ଦେଖାଯି ଦୁଇନେଇ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତପକ୍ଷେ ତାଦେର ସମ୍ପର୍କ ଆର ଦଶଟା ମନିବ-କର୍ମଚାରୀର ମତୋ ନା । ବଞ୍ଚି ବଲତେ ଯା ବୋଝାଯି, ବାଟଲାରେର ଜନ୍ୟ ଆର୍ଟେମିସ ତାଇ । ଆବାର ପିତାର କାହାକାହି ଏକଟା ଜାୟଗାୟ ବାଟଲାରକେ ବସିଯେଛେ ନିଯେଛେ ଛେଲେଟା ।

ବ୍ୟାଂକକ ଥେକେ ହିଥୋଗାମୀ ବିମାନେ ଓଠାର ଆଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚୁପ କରେ ରଇଲ ବାଟଲାର । ଏରପର ଜାନତେ ଚାଇଲ, ‘ଆର୍ଟେମିସ?’

କୋଲେର ଓପର ଥାକା ଲ୍ୟାପଟପ ଥେକେ ନଜର ଉପରେ ତୁଳଳ ଆର୍ଟେମିସ, ଏରିମାଝେ ବଈ ଭାଷାନ୍ତରେର କାଜ ଶୁଣ କରେ ଦିଯେଛେ ।

‘ବଲୋ ।’

‘ଆଜା, ଏହି ସ୍ପ୍ରାଇଟେର ବହିଟା ଦଖଲ କରେ ଓକେ ମେରେ ଫେଲିଲେ ନା କେନ?’

‘ମୃତଦେହ ଥାକା ମାନେ, ଜାୟଗାଟା କୋନ୍ତା ଅପରାଧେର ଅକୁଞ୍ଚଳ, ବୁଝିଲେ ବାଟଲାର? ଆର ଯା କରଲାମ, ତାତେ ବେହଦୀ ସନ୍ଦେହେର ଉଦ୍ଦେକତ ହବେ ନା କାରାଓ ମନେ ।’

‘କିନ୍ତୁ ସ୍ପ୍ରାଇଟେଟା ଯଦି ମୁଖ ଖୋଲେ?’

‘କୀ ବଲବେ? ଆମି ଏକଟା ଆଦମଜାତକେ ପବିତ୍ର ବହିଟା ଦେଖିଯେଛି? ମନେ ହୟ ନା । ଆର ତାହାଡା, ଦ୍ଵିତୀୟ ଓସୁଧେ କିଛୁଟା ସ୍ମୃତି ନଷ୍ଟକାରୀ ରସାୟନିକ ମିଶିଯେ ଦିଯେଛି । ଜେଗେ ଓଠାର ପର ସେ ଟେର ପାବେ, ଗତ ଏକ ସଞ୍ଚାହେର କଥା କେମନ ଆବହା ଆବହାଭାବେ ମନେ ଆଛେ । ପୁରୋପୁରି ନେଇଁ!’

ଅନୁମୋଦନେର ଭଙ୍ଗିତେ ମାଥା ନାଡ଼ିଲ ବାଟଲାର, ମାସ୍ଟାର ଆର୍ଟେମିସ ସବ ସମୟ ଦୁଇ ଧାପ ଏଗିଯେ ଥାକେ ।

ମାନୁଷ ବଲେ, ଆର୍ଟେମିସେର ଚିନ୍ତା ଭାବନା ନାକି ପୁରାନୋ ଦିନେର ମାନୁଷେର ମତୋ! କତ ବଡ଼ ଭୁଲ କଥା! ଆର୍ଟେମିସ! ପୁରନୋ ଦିନେର! ହାହ, ଯାରା ଓସବ ବଲେ, ତାରା ଓର ମନିବେର ମତୋ କାଉକେ ଜୀବନେ ଦେଖେଇନି ।

ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହଲେ, ବାଟଲାର ଓର ଗାନ୍ସ ଅୟାଭ ଅୟାମୋ ମ୍ୟାଗାଜିନେ ମନ ଦିଲ । ମହାବିଶ୍ୱର ରହସ୍ୟ ସମାଧାନଟା ତାର ଚାଇତେ ତାର ମନିବଇ ଅଧିକ ଦକ୍ଷତାର ସାଥେ ସାମଲାତେ ପାରବେ ।